

El segon cas d'en Rekke i la Vargas

David Lagercrantz

Memòria

Columna

DAVID LAGERCRANTZ
MEMÒRIA

Traducció de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *MEMORIA*
PRIMERA EDICIÓ: JULIOL DEL 2024
© DAVID LAGERCRANTZ, 2023
PUBLICAT ORIGINALMENT PER NORSTEDTS, SUÈCIA, 2023
PUBLICAT D'ACORD AMB NORSTEDTS AGENCY I CASANOVAS & LYNCH LITERARY AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: JORDI BOIXADÓS, 2024
© EDITORIAL PLANETA, S. A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3219-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.365-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre ha obtingut un suport a la traducció
del Swedish Arts Council

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

UN

En Hans Rekke només tenia dotze anys aleshores.

Nevava com mai quan van trucar a la porta de la gran casa de Viena. El doctor Brandt, el seu professor de matemàtiques, va entrar, amb un barret de pell exageradament gran al cap, acompanyat d'un nen de l'edat d'en Rekke que tenia els cabells foscos i rinxolats i uns ulls de mirada intensa. El doctor Brandt el va presentar com a Gabor, i en Hans li va allargar la mà.

La mà es va quedar penjant.

El nen li va passar pel costat com si res, amb la lleugeresa i l'elegància d'un àgil felí que observa l'entorn. Hi havia en ell alguna cosa amenaçadora, i en Hans no entenia què passava. Els ulls del nen brillaven amb diversos tons de verd, i en tots els seus moviments s'hi observava un estat de vigilància, d'aguait. Es van asseure tots dos al gran escriptori al costat de la llibreria amb el bust de

Beethoven, i llavors va ser quan es va aclarir la situació.

El nen era una mena de superdotat, i la idea era que haurien de competir, que s'hauria d'establir una comparació entre tots dos. El doctor Brandt els va repartir uns exercicis —sobre la diagonalització de Cantor i els infinits en matemàtiques— i es va instal·lar a l'instant una gran tensió. El nen, en Gabor, es va posar a treballar de seguida, tremolant d'ansietat. En Hans, per la seva banda, es va quedar immòbil, com paralytitzat, mirant fixament la línia que formaven les espatlles del seu oponent.

—Per què no escrius res? —va preguntar el doctor Brandt.

—Ja escriuré —va contestar ell.

Estava, però, absorit en els seus pensaments, concentrat en un enigma que l'atreia més que les matemàtiques, i va veure, astorat, com el nen comptava amb la velocitat del llamp, gairebé amb virtuosisme, i en Hans va pensar: «El deixaré guanyar». A mi què m'importa? Tot i això, alguna cosa en el seu interior el va fer repensar-s'hi, i es va posar a treballar ell també, lentament. Després va pensar que havia anat prou bé, no havia estat brillant, però el resultat era decent. Ara bé, quan va aixecar el cap altra vegada, els ulls d'en Gabor brillaven amb la felicitat de la victòria.

—Estic impressionat, nois. Podríem agafar-nos vint minuts de descans perquè us conegueu l'un a l'altre. Què hi dieu? —va dir el doctor Brandt, visi-

blement satisfet, i en Hans i en Gabor es van vestir per sortir al jardí, on el gel cruixia sota els peus.

La neu queia a flocs grossos, era un dia de fred i en Hans va percebre de cop i volta un lleu piulet, un Sol de la quarta octava, que se sentia cada tres o quatre respiracions. Provocava la sensació d'una certa vulnerabilitat en contrast amb l'aura explosiva que emanava del nen.

—En què t'entrenes? —va preguntar.

En Gabor va fer com qui rumia.

—En l'autodefensa.

Era una resposta massa poc precisa per a en Hans.

—De quin mena? —va demanar.

—Mira, que t'ho ensenyo.

El cos d'en Gabor es va posar en tensió, i el lleu piulet de la seva respiració va baixar mig to fins al Fa sostingut, cosa que va fer que en Hans hi perdés interès. Era part de la seva maledicció d'aquells anys. Quan l'aspecte del so canviava, ell es veia forçat a analitzar els tons de l'entorn, i per això en Gabor el va agafar desprevingut.

Era com haver quedat enganxat en un cep. Va fer un giravolt violent i va caure a terra, i per uns instants va perdre la visió. Un dolor terrible s'abatia sobre ell com una boira que li cobria els ulls. Després va imaginar en Gabor mirant-lo des de dalt tot satisfet, com un animal salvatge després d'aconseguir el que volia.

Llavors va desaparèixer, i en Rekke es va quedar allà amb el clatell adolorit i només al tercer o quart

intent es va poder aixecar i va tornar a casa trontollant. Duia els cabells humits i enganxosos, i es va estar una bona estona davant de la banyera del pis de baix intentant aturar la sagnada. Quan va tornar a la biblioteca, ja havia passat més d'un quart d'hora.

El doctor Brandt era al costat de l'escriptori lamentant-se amb tot d'escarafalls i amb una profunda decepció a la mirada del fet que en Gabor se n'hagués anat cap a casa, i per això no es va fixar que en Rekke tenia una ferida i estava tot blanc de cara, i, a més, la mare d'en Rekke tampoc no s'hi va fixar. La dona es va passar el vespre buscant un parell de joies que, de cop i volta, havien desaparegut.

Dos

L'agent de policia Micaela Vargas, de Husby, s'havia mudat a casa del professor Hans Rekke, a Grevgatan, un barri molt més elegant d'Estocolm, cosa que havia causat una gran excitació en el seu entorn i que havia fet que tot-hom es posés a murmurar. Ara, però, se'n volia anar d'allà.

En Rekke estava deprimit i desesperat, i amb prou feines sortia del dormitori. De seguida que la Micaela es refés una mica, hi aniria i faria les maletes, però abans volia acabar el cas en què estava treballant. Es tractava d'una dona que havia estat declarada morta, però que en canvi semblava que potser apareixia en una foto feta feia poc a Venècia en unes vacances, i tot i que la Micaela no hi creia gens ni mica, en aquella història hi havia alguna cosa que la intrigava.

Per això havia anat a comissaria, a Bergsgatan, a trobar-se amb l'inspector Kaj Lindroos, que havia

investigat el cas feia quasi catorze anys. En Kaj Lindroos es retardava, cosa que a ella no li estranyava gens. Al telèfon s'havia expressat amb reticència i un to àcid, i la Micaela esperava d'esma a la recepció de la planta baixa mirant el carrer. Va passar un camió amb tot d'estudiants cridaners a la caixa celebrant el final del batxillerat a la manera tradicional. Era el cinc de juny del 2004, un dia radiant d'estiu, i la Micaela ja estava a punt d'anar-se'n quan va sentir una veu a l'esquena.

—Tu deus ser la meva col·lega que fa d'investigadora privada.

La Micaela va fer mitja volta i li va acceptar l'encaixada. Era més jove del que ella s'havia imaginat, potser no havia fet ni els cinquanta, tenia els ulls marrons i molt grans i duia els cabells rossos pentinats cap enrere, però també tenia molt mal aspecte. La mirava com si fossin les tres menys cinc de la matinada. La Micaela es va ajustar la jaqueta texana.

—Gràcies per rebre'm —va dir.

—La Claire Lidman és morta —va contestar en Kaj Lindroos.

—Segurament, però tot i així penso que aquí hi ha alguna cosa interessant —va replicar ella mentre es palpava la butxaca interior—. Et prometo que no és gaire rebuscat.

L'inspector Lindroos continuava mirant-la de dalt a baix.

—Pot ser tan poc rebuscat com vulguis, però no m'ho crec.

La Micaela va desitjar que se li acudís alguna cosa per fer que se l'empassés.

—És demanar molt que et miris la foto abans de prendre una decisió? —va dir mentre entrava a l'ascensor amb ell.

És clar que en Kaj Lindroos miraria la foto, i, evidentment, no tenia per què donar importància al fet que la noia fos tan jove i, a més, immigrant. D'altra banda, no era fàcil que superés els seus prejudicis, sobretot tractant-se del cas Lidman. Era la gran ferida oberta de la seva carrera, i sens dubte hi havia alguna cosa molt estranya en aquella història. Una dona atractiva i ben educada que es relacionava amb peixos grossos del món dels negocis havia desaparegut feia catorze anys sense deixar cap rastre... i l'havien trobat pocs mesos més tard morta i amb el cos completament calcinat arran d'un accident d'un camió cisterna a Espanya. I tant que hi havia pensat un munt de vegades. Ara bé, de debò... collons, allò era aigua passada, i érem di-vendres a la tarda, el que volia era tornar d'hora a casa i agafar una bona bufà, o potser mirar de lligar amb aquella tia. Sí, per què no provar-ho?

—O sigui que treballes en delinqüència juvenil —va dir.

—Procuro ocupar-me d'altres coses també quan estic lliure.

—I és gaire popular?

—Molt.

—Ja m'ho imagino. M'encanta la jaqueta texana que portes —va dir ell, però més aviat es referia als pits, i li va tornar a fer una repassada de dalt a baix.

Encara hauria estat millor si tingués les comes més llargues, i no li faria cap mal somriure una mica més, però no era qüestió de queixar-se.

Van entrar al seu despatx i ell va apartar uns quants papers de la taula. A l'altre costat de la finestra se sentien els crits dels estudiants a la caixa del camió. Li venien ganes de deixar anar algun comentari de menyspreu a propòsit de l'escena, però no volia semblar un vell.

—Quina festa —va dir—. Gairebé em vindria de gust anar-hi.

—Gairebé —va contestar ella.

—També xisclaves quan vas acabar el batxillerat?

—Tant com podia.

—No en deu feu gaire temps, oi? —va continuar ell, i de seguida se'n va penedir.

La mateixa irritació de sempre, la mateixa manera d'insinuar, sense ser-ne conscient, que ella era massa jove i massa inexperta per poder proposar aquelles teories estrambòtiques que la Claire hagués ressuscitat d'entre els morts. El que passava era que no ho podia evitar.

—Què vols dir amb això? —va fer la Micaela.

—No res, no res, però en els meus temps, aquestes gorres blanques eren típiques de reaccionaris. Ara, de cop i volta, les porta tothom.

—Ah, mira —va dir ella, sense cap mena d'interès.

—És evident que surten per ser rebels.

—Ah, sí?

—T'agrada Ulf Lundell?

—Qui?

Aquestes ties de la perifèria no saben res de Suècia, va pensar en Lindroos.

—En fi, potser que enllestim, oi? —va afegir, amb una veu que no podia dissimular del tot el mal humor, i ella va assentir amb el cap, es va ficar la mà a la butxaca i en va treure una funda de plàstic amb una foto a dintre.

En Lindroos va tenir un instant de pànic, i no sabia per què; però no, era impossible, va pensar per tranquil·litzar-se. Hi havia un certificat de defunció i una prova d'ADN, i ell mateix havia vist el cos. No podia ser de cap de les maneres que la Claire Lidman es tornés a passejar pel món amb uns elegants abrics vermells a sobre.